

Vida Pavliček

Povijesni arhiv Varaždin
Trstenjakova 7
Varaždin

PITANJA I PROBLEMI U VEZI S IZRADOM STRUKTURNIH VODIČA KOD NAS

UDK 930.25:001.815

Stručni članak

U članku se razmatraju postojeće teorijske upute i praktična rješenja za izradu strukturnih vodiča za pojedine arhivske ustanove odnosno za izradu pojedinih elemenata opisa što ih to obavijesno pomagalo sadrži te do sada objavljeni vodiči. Autor zaključuje da u nas postoje određene neujednačenosti i nedorečenosti te da postojeća relativno skromna praksa objavljivanja ove vrste vodiča ukazuje na odstupanja i od već dosegnutih pozitivnih rješenja. Postojeće stanje u nas uspoređeno je s visokim stupnjem standardizacije uputa za izradu ove vrste obavijesnih pomagala, kao i s posljedicama sve šireg i intenzivnijeg korištenja kompjutora u izradi obavijesnih pomagala općenito, pa tako i vodiča prikazanim u stranoj literaturi. Autor ukazuje na potrebu dorade vlastitih, odnosno jasnog i jedinstvenog prihvaćanja međunarodnih standarda u izradi elemenata opisa arhivskog gradiva i arhivskih ustanova karakterističnih za strukturalni vodič.

U našoj suvremenoj arhivistici vodič se kao arhivsko pomagalo razrađivao od 1959. naovamo u više navrata. U osnovnim crtama već na samom početku određen je kao obvezno znanstveno-obavijesno pomagalo, kojemu je svrha da istraživačima i drugim korisnicima pruži što iscrpnije podatke o sadržaju pojedinih fondova i zbirki¹.

¹ K. Nemeth, Uputstva o vođenju nekih evidencija arhivske građe i izradi naučnoinformativnih pomagala, *Arhivski vjesnik*, god. III, sv. 3, Zagreb 1960, str. 504-505.

Postupno se u radovima koji su slijedili razrađuju i dodaju novi elementi opisa arhivskoga gradiva i arhivske ustanove, razlikuju se tematski od strukturnih vodiča, a naglasak se stavlja na izradu strukturnih vodiča za cjelokupni fundus jedne ustanove².

Samoj izradi vodiča u našim arhivima pristupilo se jedinstveno prema Uputstvu iz 1963. Tako su šezdesetih godina uglavnom izrađeni vodiči za cjelokupne funduse arhivskih ustanova, no oni tada nisu bili objavljeni.

U posljednjoj teorijskoj raspravi i uputama za izradu vodiča u Priručniku iz arhivistike iz 1977. posebno se napominje da se vodiči izrađuju redom strukturne sheme inventara i u okviru reda provenijencije. Kao glavne karakteristike vodiča ističu se historijati i osnovni sadržaji gradiva, čije obavijesti moraju biti u granicama leksikografskog podatka, a intenzitet obrade može varirati ovisno o vrijednosti i značaju fonda. Ovo uputstvo, za razliku od nekih ranijih, ponovno osnovni sadržaj gradiva prikazuje prvenstveno opisno, a ne govori ništa određeno o prikazu serija arhivskoga gradiva. Iako su elementi karakteristični za vodič dosta detaljno opisani, njihov sadržaj nije do kraja razrađen, a pojedini elementi opisa samo su navedeni, pa tako i dalje ostaju nerazjašnjena neka konkretna provedbena pitanja, npr. kako prikazati komplementarne izvore, ili uloga kazala za koje se iz danih uputa ne može utvrditi da li predstavlja pomagalo za korištenje samog vodiča ili pomagalo za pristup informacijama pohranjenima u gradivu o kojem vodič govori. Isto tako može se uočiti određeno preklapanje elemenata opisa gradiva strukturnog vodiča s elementima uvodnog dijela sumarnog inventara.

Zakon o zaštiti arhivske građe i arhivima iz 1978. ponovno spominje "vodič kroz arhivsku građu" kao obvezno obavijesno pomagalo, no u našoj arhivskoj teoriji on se gotovo više ne razrađuje, a u radu naših arhiva naglasak se stavlja na izradu sumarnih, a za najvrednije gradivo analitičkih inventara. To je vjerojatno bio i jedan od uzroka malog broja objavljenih vodiča ove vrste u nas.

Prvi objavljeni vodič jedne naše arhivske ustanove bio je Vodič Historijskog arhiva Rijeka objavljen 1980. Ovaj Vodič, uz do tada u našoj arhivskoj teoriji već određene elemente strukturnog vodiča za cjelokupni fundus jedne arhivske ustanove, donio je kao posebna poglavlja iskazane arhivske fondove i zbirke u ustanovama na području Arhiva (strukturirane po pojedinim ustanovama) te arhivsku građu u nastajanju (registrature) prikazanu po ustanovama – stvarateljima arhivskog gradiva.

² Šezdesetih godina vodič kao obavijesno pomagalo razrađuje se kod nas u: Uputstvu o vođenju evidencija u arhivima, NN br. 77/1963. te člancima S. Bačića, O vođenju evidencija u arhivima, *Arhivski vjesnik*, god. VI, sv. 6, Zagreb 1963, str. 250-267. i K. Nemetha, Arhivska pomagala, *Arhivski vjesnik*, sv. 11/12, Zagreb 1968/1969, str. 325-353. Kao obvezno obavijesno pomagalo spominje ga i *Zakon o zaštiti arhivske građe i arhivima* iz 1965. g. NN br. 31/65.

Kazalo je izrađeno kao pomoć pri korištenju samog Vodiča i sastoji se od kazala signatura arhivskih fondova i zbirki i kazala arhivskih fondova i zbirki te njihovih tvoraca. U konkretnom slučaju njegova je uloga bila da riješi teškoće u pristupu vodiču, koje su proizlazile iz velikog broja zbirnih fondova. Fondovi su prikazani prema tada važećoj strukturi i klasifikacijskoj shemi, uz dodatak skupine predstavništava stranih država, što je predstavljalo osobitost ovog arhiva prema ustaljenoj shemi prikaza³.

S obzirom na postojeće upute u nas, ovaj Vodič je dao vrlo detaljan prikaz knjižnice, a novost su posebno iskazana pravila o korištenju arhivskoga gradiva te tablični pregledi stanja gradiva u pojedinim godinama i po pojedinim skupinama. Neki od ovih elemenata vjerojatno su odraz međunarodne prakse te su danas općenito prihvaćeni, što se ne može reći za prikaz arhivskog gradiva u nastajanju. Osnovni nedostatak ovoga Vodiča su brojni zbirni fondovi stvarani na principu pridruživanja gradiva ukinutih ustanova gradivu njihovih pravnih sljednika te po principu spajanja gradiva raznih ustanova, koje je jedna ustanova skupljala te predala u arhiv u zbirni fond pod njenim naslovom⁴. Djelomično je zbog toga uslijedio i prikaz serija kao jedinstvenih cjelina za zbirni fond, što s obzirom na znatne različitosti u stvarnoj i teritorijalnoj nadležnosti pojedinih stvaratelja i usprkos posebno dodanoj rubrici "tvorci fonda", dovodi do zamagljivanja sadržajne slike fonda.

Pregled fondova za Republiku Hrvatsku pod naslovom Arhivski fondovi i zbirke u arhivima i arhivskim odjelima u Socijalističkoj Republici Hrvatskoj izašao 1984., rađen po pojedinim arhivskim ustanovama, kao osnovni i prvi uvid u cjelokupni njihov fundus, riješio je niz pitanja u vezi sa standardizacijom prikaza arhivskoga gradiva. Tako je izrađen razrađeniji i moderniji klasifikacijski nacrt cjelokupnog arhivskog gradiva na koji se nadovezuje i sustav izrade signatura fondova. Dan je jasan primjer formiranja i sistematizacije fondova te su detaljno utvrđeni i standardizirani elementi opisa arhivskoga gradiva na ovoj razini prikaza. Time je načelno određen i sustav prikaza fondova u vodiču, koji se nužno veže i na sustav prikaza Pregleda fondova, kao i standardi načina prikaza pojedinih elemenata opisa fondova. Može se reći da je izradom Pregleda fondova jasnije određeno i mjesto strukturnog vodiča za sve fondove i zbirke jedne arhivske ustanove u cjelokupnom sustavu obavijesnih pomagala. Vodič kao intenzivniji prikaz slijedi nakon Pregleda fondova, daje prve sadržajne podatke o gradivu fonda, a opet mora pretpostavljati detaljniji prikaz sadržaja svake pojedine fizičke jedinice u sumarnom inventaru za svaki

³ Vodič Historijskog arhiva Rijeka, Posebna izdanja Historijskog arhiva Pazin i Historijskog arhiva Rijeka, Pazin/Rijeka, 1980, 354 str. (J. Kolanović), *Arhivski vjesnik*, sv. 24, str. 113-114.

⁴ Isto.

pojedini fond. Ovim pristupom uočava se i važnost i značenje točnog formiranja fondova te njihovog ispravnog strukturiranja u pojedine skupine i povijesna razdoblja prema jedinstvenoj klasifikacijskoj shemi, što predstavlja prvu obavijest o mogućem sadržaju gradiva jednog fonda.

Nakon Pregleda fondova objavljen je 1987. godine Vodič Historijskog arhiva u Osijeku. Ovaj Vodič daje kratke upute za korištenje knjige, predgovor, povijest, organizaciju i djelovanje same ustanove te prikaz djelovanja arhivske vanjske službe. Zatim slijedi prikaz arhivskih fondova i zbirki strukturiranih na način općenito važeći prije izrade nove klasifikacijske sheme u Pregledu fondova, s nekim elementima iz ove klasifikacije, kao i nekim svojim posebitostima. Npr. uz arhivsku građu DPO u Arhivu, kao posebna skupina prikazuje se i arhivska građa DPO izvan Historijskog arhiva Osijek. Na kraju knjige je prikaz biblioteke i dokumentacijsko-informacijskog centra, popis radnika koji su u ustanovi radili od njenog osnivanja, tekst o prvom ravnatelju i osnivaču ustanove te određeni bibliografski podaci, tj. popis vlastitih izdanja arhiva i bibliografija radova o arhivu te na samom kraju sažetak. Već uvidom u sadržaj ovog Vodiča očituju se određeni koncepcijski nedostaci knjige, npr. formirane su vrlo široke cjeline prikaza arhivskoga gradiva nerazrađene na potpoglavlja, odvojena je bibliografija radova o samom arhivu od prikaza povijesti ustanove, nije izrađeno kazalo.

U prikazu samog gradiva ovaj Vodič odstupa od već jednom date i za cijelu Hrvatsku u Pregledu fondova usvojene daleko razrađenije i sadržajnije strukture i klasifikacijske sheme fondova te ponovno uvodi u strukturiranje fondova prijašnju klasifikaciju. Zatim ponovno uvodi stari sustav numeracije i signatura fondova, po kojem unutar svake grupe redni broj teče od jedan na dalje.

Po intenzitetu prikaza samog gradiva fondova i zbirki on predstavlja ponavljajuće podatke iz Pregleda fondova uz dodatak vrlo općenitih uvodnih tekstova, koji sažimlju i povijest tvorca i povijest fondova, kao i sliku sadržaja za veće skupine fondova i za cijela povijesna razdoblja. Ova činjenica, uz izostanak prikaza sadržaja fondova kroz serije, podserije i grupe spisa, pa čak i za one najznačajnije fondove, dovodi do nedostatnog prikaza sadržaja pojedinih fondova, tj. onog elementa opisa gradiva koji predstavlja srž strukturnog vodiča.

Iz navedenoga se može uočiti određena nedorečenost postojećih teorijskih uputa, nedostatak općeprihvaćenih standarda, a i nedosljednost u primjeni jednom već dosegnutih pozitivnih rješenja.

U međuvremenu je vodič kao obavijesno pomagalo doživio temeljitu razradu u stranoj literaturi. Opširna i vrlo detaljna standardizacija elemenata prikaza vodiča, rađena na primjeru brojnih u svijetu objavljenih vodiča nacionalnih arhivskih ustanova, a primjenjiva i na naše regionalne arhive, prikazana je u studiji Françoise Hildesheimer, Guidelines for the preparation of general guides to national archives

(Upute za izradu općih vodiča nacionalnih arhiva). Studija analizira praksu izrade strukturnih vodiča u većem broju zemalja, utvrđuje određene standarde te daje upute za izradu svakog pojedinog elementa opisa gradiva u vodičima nacionalnih arhiva. Osnovna karakteristika ovoga prikaza je detaljna razrađenost od opće strukture vodiča, prikazane kroz sadržaj vodiča, do svih pojedinih elemenata i podelemenata opisnih cjelina. Ove upute velikim se dijelom poklapaju s uputama danima u već spomenutim teorijskim radovima i udžbenicima u našoj arhivističkoj literaturi, pogotovo onima kasnijima iz 1969. i 1977., ali su u većini slučajeve znatno opširnije, temeljitije razrađene i bolje sistematizirane. Tako se npr. detaljno razrađuju uloga i sadržaj Uvoda koji se sastoji od uvodne bilješke, sadržaja, praktičnih obavijesti i opisa postupaka za pristup gradivu te opisa same arhivske službe. Za svako od ovih potpoglavlja ponovno je dano posebno i detaljno obrazloženje njihovog sadržaja, pa se npr. u potpoglavlju o arhivskoj službi opet kao posebna potpoglavlja opisuju arhivska terminologija, kratak prikaz upravne povijesti, s posebnim naglaskom na povijesnu geografiju područja za koje je arhiv nadležan, povijest same ustanove, pravni status gradiva, pravni status same službe, kronološki popis zakona i propisa koji reguliraju ova pitanja, te opća bibliografija koja se sastoji od povijesne bibliografije (samo najznačajnijih povijesnih djela za određeno područje nadležnosti arhiva) i bibliografije radova o samom arhivu. I sadržaj ovih potpoglavlja točno je propisan.

U drugom, središnjem dijelu daje se opis prikaza fondova i zbirki kao osnovnih opisnih jedinica i osnovnog elementa izgradnje klasifikacijske sheme cjelokupnog gradiva, utemeljen na dosljednom poštivanju reda provenijencije. U okviru ovog osnovnog principa opisuju se mogućnosti formiranja i način prikaza opisnih jedinica od gradiva pojedinih administrativnih jedinica u okviru određenih ustanova, tj. podfondova, zatim zbirnih fondova nastalih od gradiva većeg broja malih istovrsnih fondova, prikaz zbirki koje su "otvorene", tj. čije gradivo će se još nadopunjavati, prikaz privatnih fondova i zbirki, prikaz fondova i zbirki koji se sastoje isključivo od dokumenata posebne vrste, npr. strojno čitljivi zapisi, zbirke periodike i novina, zbirke kartografskog ili ikonografskog materijala, zbirke fotografija i audiovizualnog materijala te zbirke pečata.

Elementi opisa gradiva pojedinog fonda uglavnom odgovaraju onima u našim uputama s time da se npr. posebno ne iskazuje smještaj gradiva u spremištu, stupanj sačuvanosti i stupanj sređenosti, dok su posebno iskazani uvjeti pristupa gradivu ukoliko postoje, mikrokopije vezane uz taj fond i još neki drugi. No, za razliku od naših dosadašnjih uputa, svaki je od ovih elemenata opisa detaljno razrađen te ne ostavlja nikakve dvojbe o tome što i kako u pojedinom od njih treba opisivati.

Sadržaj fonda i ovdje je najvažniji dio prikaza fonda i srž cijeloga vodiča. Može biti samo kratka naznaka o sadržaju cijelog fonda ili detaljni popis serija i podgrupa sa svim elementima opisa koji su inače predviđeni za pojedini fond ili zbirku s još

pridodanim opisom sadržaja. I svi daljnji elementi opisa sadržaja pojedinog fonda detaljno su razrađeni. Tako npr. posebna bilješka, koja se može izraditi za svaku pojedinu opisnu jedinicu, treba navesti objavljena pomagala izrađena za taj fond, objavljeno gradivo istoga fonda, monografije koje govore o tvorcu gradiva te glavna djela nastala na temelju gradiva fonda ili zbirke, a za osobne i obiteljske fondove još i biografije; u prikazu kopija gradiva, ako postoje, posebno treba prikazati kopije koje su snimljene radi zaštite originala, publikacije na mikrofilmu, mikrosnimke gradiva koje je izlučeno, nadopune gradiva mikrosnimcima iz tzv. dodatnih izvora, što je već navedeno i u dodatnim izvorima. Ovi mikrosnimci moraju se prikazati sa svojim signaturama, količinama, tehničkim karakteristikama i svim obavijestima potrebnima za njihovo korištenje.

Na kraju dolazi prikaz biblioteke ukoliko je opsežnija i značajnija, kazala shvaćena kao pomagala za korištenje samog vodiča, tablični pregledi i razni dodaci poput slika najznačajnijeg i ntipičnijeg gradiva i sl.⁵

Hrvatski državni arhiv izradio je 1991. upute za ispunjavanje matičnih listova, kao posebnog predloška za objedinjavanje brojnih, u raznim evidencijama razasutih podataka o fondovima. U ovim uputama prihvaćeni su stavovi suvremene arhivističke teorije i prakse u svijetu u pogledu izrade opisa arhivskoga gradiva pojedinog fonda karakterističnih za strukturni vodič. Neki elementi još su dodatno razrađeni i zasebno iskazani (kao npr. signatura, smještaj u spremištu, sjedište tvorca fonda, raspon godina djelatnosti tvorca, stupanj sređenosti, valorizacija gradiva, izlučivanje registraturnoga gradiva, sigurnosno mikrosnimanje, konzervacija i restauracija gradiva, podaci o preuzimanju u arhiv, stupanj sačuvanosti te arhivistička obrada), a neki su ispušteni odnosno drugačije koncipirani s obzirom na specifičnu ulogu matičnog lista kao predloška za objedinjavanje raznih podataka o fondu (npr. bibliografija). No, to je samo dio cjeline prikaza koji daje vodič za cjelokupni fundus jedne arhivske ustanove.

Elementi opisa arhivskoga gradiva karakteristični za vodič uvršteni su i u ARMIDU, kao naš jedinstveni arhivski kompjutorski program izrađen još 1990. Ovdje su oni povezani s višim i nižim razinama prikaza arhivskoga gradiva, kao što je Registar fondova koji odgovara Pregledu fondova te Popisivanje arhivskoga gradiva, što odgovara razini prikaza sumarnog inventara, pa i detaljnije. Ovi osnovni prikazi gradiva povezani su i s ostalim evidencijama, npr. knjigom primljenog gradiva. No, i ovdje ponovno postoje određena odstupanja, različitosti između ovog arhivskog programa te prijašnjih i kasnijih uputa za izradu pojedinih obavijesnih

⁵ Françoise Hildesheimer, Guidelines for the preparation of general guides to national archives: A RAMP study PGI/83/WS/, Paris 1983.

pomagala. Naime, na razini opisa koji odgovara strukturalnom vodiču izostali su pojedini elementi opisa, koji su u Priručniku iz arhivistike, a još više u predlošku za izradu Matičnog lista, posebno strukturirani i utvrđeni kao obvezatan upis. Tako npr. nije posebno strukturiran upis stupnja sredenosti, valorizacije arhivskoga gradiva, izrađenih znanstveno-obavijesnih pomagala, komplementarnih izvora, bibliografije radova o samom fondu ili one izrađene na temelju gradiva toga fonda i dr. Ovi se podaci mogu u ARMIDI slobodno upisivati u pojedine druge rubrike, koje postoje kao tekstualne poddatoteke, no to ponovno ostavlja znatan prostor za različitosti i proizvoljnosti upisa.

U drugim zemljama i na međunarodnoj razini sve intenzivnija primjena kompjutora u arhivistici samo je još dodatno pojačala postupak standardizacije arhivskih opisa. Napredak uredske tehnologije i uvođenje informacijskog sustava baziranog na korištenju kompjutora, omogućuje povezivanje svih informacija dobivenih kroz razne postupke obrade arhivskoga gradiva. Automatizacija je utjecala i na gradivo u nastajanju, pa tako mnogi sustavi elektroničkih zapisa koji danas nastaju, već imaju ugrađene sustave iskazivanja, tj. elemente opisa informacija koje sadrže. Time arhivski opis postaje proces stvaranja obavijesti o fondu koji započinje već u fazi nastanka gradiva i nastavlja se izradom raznih arhivskih pomagala⁶.

Kako bi se u računalo unesene informacije mogle pretraživati, moraju biti upisane na odgovarajući, dosljedan i ujednačen, tj. standardiziran način. Veliki broj informacija strukturiran kroz razna obavijesna pomagala i upisan u kompjutor, stvara baze podataka koje predstavljaju novi integrirani tip obavijesnog pomagala. Podaci se sada mogu očitavati s ekrana, otprintati, staviti na mikrofiševe, reorganizirati kronološki, alfabetski, ili s obzirom na neki predmet interesa, mogu se obavljati selektivna pretraživanja s pomoću ključnih riječi i kazala. U pojedinim zemljama razvijaju se posebni programi za pojedina arhivska pomagala, pa tako i za vodiče, a veliki nacionalni arhivi rade na stvaranju kompjutorskih sustava koji će povezivati sve raznovrsne kompjutorske aplikacije. Odgovarajući stupanj standardizacije upisa podataka omogućuje računalima međusobno izmjenjivanje informacija, što utječe na cjelokupne nacionalne, pa i međunarodne informacijske sustave u smislu izrade sve širih međunarodnih standarda⁷.

U tom smislu izrađuju se devedesetih godina opći međunarodni standardi arhivskog opisa (General International Standard Archival Description) ISAD(G). Uz ostale, ovi standardi obrađuju i elemente opisa arhivskoga gradiva tipične za struk-

⁶ Special Section: Standards for Archival Description, Report of the Working Group on Standards for Archival Description, tematski broj časopisa *The American Archivist*, svezak 52, br. 4, 1989, str. 4043.

⁷ Christopher Kitching, The impact of computerization on archival finding aids, Finding aids and computerisation: a RAMP study (PGI/91/WS/16); Unesco, Paris 1991, str. 415.

turni vodič, kao npr. povijest tvorca fonda, prikaz sadržaja fonda i dr. Iz ovoga slijedi da bez obzira na veliki tehnički napredak, koji utječe i na sadržajne promjene arhivskih pomagala, osnovni elementi opisa arhivskoga gradiva utvrđeni kroz klasična obavijesna pomagala, pa time i elementi strukturnog vodiča, ostaju i dalje važeci, a potreba njihove temeljite razrade i standardizacije samo je još pojačana.

U ovakvom okruženju dostignuća arhivske teorije i prakse u svijetu, moraju danas djelovati i naši arhivi u izradi svojih obavijesnih pomagala te primjeni kompjutora kao sredstva izrade i primjene istih. Iako vodič, kao zasebna objavljena knjiga ili obavijesno pomagalo određene razine opisa, možda više i nije potreban, svakako i dalje ostaju potrebni elementi opisa kako arhivskih ustanova tako i arhivskoga gradiva kako ih je odredio vodič, bez obzira kako oni u kompjutoru bili međusobno povezivani s višim i nižim razinama obrade te korišteni. Da ovdje postoje određene nedoradenosti i neujednačenosti, kako u teorijskim razradama tako i u praktičnoj primjeni, pokazuju nam prije navedeni primjeri. Stoga je danas u našoj arhivskoj teoriji s aspekta izrade strukturnog vodiča ili, bolje rečeno, elemenata opisa arhivskoga gradiva koje donosi strukturni vodič, potrebno doraditi naše te proučiti i prihvatiti međunarodne standarde, kako bi oni postali dijelom naše prakse.

Zusammenfassung

FRAGEN UND PROBLEME BEI DER AUSARBEITUNG STRUKTURIERTER ARCHIVFÜHRER BEI UNS

Die Gesamtübersicht als Archivbehelfe wird bei uns, schon von den sechzigern Jahren her, ausgearbeitet. Obwohl der Zweck und die Grundelemente einer Gesamtübersicht klar bestimmt sind, unterscheiden sich bestehende theoretische und praktische Hinweise, wie auch vorhandenes Computerprogramm ARMIDA in der Darstellung der einzelnen Beschreibungselemente, wobei sie nicht genügend ausgearbeitete und einheitliche Hinweise über ihren Inhalt bieten. Schon die bisher sehr bescheidene Praxis der Übersicht-Veröffentlichung einiger Archive deutet auf schon erwähnte Unklarheiten, wie auch auf das Nichteinhalten schon erlangter positiver theoretischer und praktischer Lösungen hin. Andererseits sind in dem internationalen Rahmen schon die Standarde für Gesamtübersicht ausarbeitung gesetzt. Die immer breitere und intensivere Anwendung der Computer führt zur Einfügung der Gesamtübersicht als Teil einer integrierten Archivbehelfe. Deswegen ist die zusätzliche Ausarbeitung, das Standardisieren und das Einfügen in die internationalen Standarde sogar auf Beispiel einer Gesamtübersicht bzw. der Beschreibungselemente des Archivgutes, die sie enthält, eine wichtige Aufgabe unserer Archivistik.